

6691 21/9 33: 1. Beh. af F. t. L. ang. Arbejdsløshedsunderstøtt. samt Fordeling af Oksekød. 6692

[Socialministeren.]

de ærede Medlemmers Udtalelser foranlediger mig til i korte Træk at ridse op, hvordan Udviklingen er foregaaet her i de forløbne Aar, siden Socialreformens første Forslag blev fremsat.

Jeg holder mig til Arbejdsløshedsforsikringen. Hele det øvrige store omfattende Omraade har jo i og for sig ikke været angrebet, og jeg vil her kun sige til den ærede Ordfører Hr. Christmas Møller, at jeg betragter det som en daarlig Vittighed, naar han i Anledning af, at Forsikringen paa dette Omraade ikke kan holde, taler om, om det ikke var bedst, at den samlede Socialreform ikke traadte i Kraft. Det vil jo intet Medlem af dette høje Ting, der har noget Kendskab til Forholdene og ved, hvordan det ligger ude omkring, sige.

Men hvorledes var Forholdene med Hensyn til Arbejdsløshedsforsikringens Ordning ved Socialreformens Fremsættelse? Hvad var det for Beløb, vi regnede med, at denne Forsikring skulde kunne svare til? Man vil kunne se — det ærede Medlem Hr. Rager har været inde paa det og meget rigtigt sagt, at ethvert Medlem af dette høje Ting ved jo, hvad det er, de har vedtaget, og paa hvilket Grundlag de har vedtaget det —, at der var regnet med i 1929, at man vilde bygge en varig Arbejdsløshedsforsikring op efter et Normalbudget paa 21 Mill. Kr. Da vi saa, at Arbejdsløsheden steg, og vi gik mod Krisetider, saa sagde jeg: Jeg er bange for, vi aldrig vender tilbage til normale Tilstande, og jeg er bange for, at det Normalbudget ikke kan holde, og saa satte vi det op til 24 Mill. Kr., hvortil vi lagde et Budget paa 6 Mill. Kr. for Krisekasserne.

Altsaa, det foreliggende System er, hvad enhver af dette høje Tings Medlemmer skulde vide, for saa vidt Arbejdsløshedsforsikringen angaar, bygget op paa en varig Ordning, der gennemsnitlig forudsætter en Udgift, et samlet Normalbudget for ordinær og ekstraordinær Arbejdsløshed paa 24 plus 6 Mill. Kr., altsaa 30 Mill. Kr., langt mere, end man tidligere under det, man kaldte normale Forhold, havde regnet med. Hvis man nu havde udbygget og ikke i Aarenes Løb havde ødelagt Arbejdsløshedsfonden, saa kunde man sige, man havde der skabt en Reserve, som i Krisetider var i Stand til

at afbøde de værste Slag; men den havde man ødelagt.

Overfor dette Normalbudget, som jeg fremsatte, hvad gjorde man da? Gennemførte man dette? Nej, det gjorde man ikke. Man forbedrede ikke denne Forsikringsordning under Hensyn til, at man troede, at der vilde komme endnu vanskeligere Tider end den Gang, Forslaget blev fremsat, man forringede den. Man forringede den for det første ved at formindske Statstilskuddet — altsaa formindske det i Forhold til det, der blev foreslaaet, ikke i Forhold til det, der blev givet tidligere —, for det andet ved at undlade en effektiv Forøgelse af Arbejdsgivernes Bidrag og for det tredje ved ikke at sikre Arbejdsløshedsfonden, saaledes at den var i Stand til at staa imod.

Vidste man da ikke, hvad man gjorde? Jo, det vidste man godt, men man mente ikke, man havde Raad til at ofre mere paa en varig Arbejdsløshedsforsikring. Og jeg vil her sige ligesom det ærede Medlem Hr. Rager, at det er jo altid et Spørgsmaal, hvor langt man skal gaa, naar man bygger en varig Ordning op, om man paa Forhaand skal lægge den til Rette efter ekstraordinære Forhold, saa den ikke passer under det, alle dog haaber senere skulde blive de normale Forhold. Det er et Skønsspørgsmaal.

Jeg synes, man skulde være gaaet noget videre, fra Oppositionens Side skar man noget ned, men man vidste jo alle sammen godt, at det ikke kunde holde, man vidste oven i Købet, da man ordnede Arbejdsløshedsfondens Forhold og begrænsede dens Kapital til 10 eller 12 Mill. Kr., at den vilde give Underskud, man vilde aldrig faa samlet nogen Fond op. Da jeg gjorde opmærksom paa det i Underudvalget, trak man paa Skuldrene: man kunde ikke komme videre, som det hed. Det var jo ikke noget Udtryk for, at man vidste, at det var tilstrækkeligt, det, man havde lavet, men man vilde ikke gaa videre, dels fordi man — og det gjaldt særlig Venstre — haabede paa, at Krisen vilde tage saadan af, at man igen kunde komme ind i det, jeg kalder ekstraordinære Forhold, hvor Krisekasserne kunde slaa til, dels fordi, som jeg har sagt, hele Socialreformen er tænkt som en varig Ordning.

I 42 Aar har vi levet under den tid-